

VĚRNÍ ZŮSTALI

měsíční časopis Sdružení bývalých politických vězňů
Věnováno památce obětí komunismu !

V čísle naleznete...

TOULKY LONDÝNEM

POLITICI URÁŽEJÍ POLITICKÉ VĚZNĚ !

TOULKY LONDÝNEM

Členové SBPV se konečně vydali na cestu do světa. "Better late than never" Obdivovali jsme to o čem jsme dříve pouze slychali.

Podle sloganu "všude jsou lidé, stromy, domy" ... je to pravda, ale je několik rozdílů. Slušnost, ochota a důstojnost. To jsou charakteristické vlastnosti Londýňanů. Ale není náhodou, že v Londýně se mluví česky i slovensky. To jsme poznali v jednání jak na letišti tak i v restauraci. Škoda že náš výlet byl tak krátký (pouze dva dny). Na Londých bychom potřebovali minimálně 10 dnů

POLITICI URÁŽEJÍ POLITICKÉ VĚZNĚ!

Ve jménu našich bratří
, setry a dětí, které jsou
uložený zde na tomto
čestném pohřebišti

Vážení spoluobčané,
vzpomínkou na muže a
ženu kteří za boj proti
komunismu zaplatili
svými životy, víc - za
svobodu a demokracii už
nemohli dát.

My kteří jsme prošli komunistickou kalvárií, měli jsme štěstí ,že nás komunisté neumlátili. To vše co jsme museli přežít a jak se k nám komunisté chovali, je snad už každému známo. Ale není známo jak se k nám chovají dnes naše. demokratické vlády. To je až zavádějící. Sdružení bývalých politických vězňů ČR, je organizováno od října 1994. Když jsme se rozešli s Konfederací politických vězňů, pro její nedůstojné chování. Od té doby se vystříдалo několik vlád i prezidenti. Nevím, co. neb čím jsme se provinili, že nás politické vězně v SBPV, všechny politické strany odkopli. a chovají se k nám jako k bastardum - asi proto, že nikdo z nás nebyl nikdy v KSČ, ani agentem Stb neb spolupracovníkem. Nemáme darované tituly ani hodnosti. Proto nás nikdy nezvou demokratické strany do parlamentu, do senátu, do vlády, na hrad /přesto že jsme žádali o slyšení/. Snažili jsme se seznámit politické strany kdo jsme atd. Bylo zajímavé, jak se k nám zachovali představitelé politických stran - ODS pan Topolánek – odpověděl co já mám s vámi projednávat. Pan Kalousek jako předseda strany KDU- ČSL, nás překvapil a slušně nás vyhodil

s poznámkou. „Já mám rád pani Kavalírovou.“ Pan předseda ČSSD Ing. Paroubek – nám sice slíbil, ale to je vše. Jediný kdo s námi slušně pohovořil a věnoval nám hodinu, byl pan předseda vlády Ing. Miloš Zeman. Co slíbil splnil. Nebýt předsedy vlády pana Ing. Zemana, nebyl by ani skanzen tábora Vojna na Příbramsku. Pro jiné jsme nevitání. Jsme překážkou. Od vzniku naší organizace tj. od října 1994 jsme několik našich členů navrhovali k vyznamenání. Za celá leta do dnešních dnů, nebyl nikdo ve Sdružení bývalých politických vězňů vyznamenán. Byli navrženi členové kteří strávili v komunistických věznicích a táborech 18, 15 let, a žena která byla odsouzená na 20let . Na dotaz proč, odpovědní poslanci nám oznámili, že žádná politická strana nás nepodpořila. Je zajímavé, že podá-li jakýkoliv návrh KPV, vše projde - třeba agent Stb nebo německý četník, voják který nikdy vojákem nebyl – prezident mu udělil dokonce řád Bílého Lva! Stačí, když návrh podá KPV.

/Jen tam jsou političtí vězni./

Nás politické vězně organizované ve Sdružení, i politici kteří si říkají demokraté, jako poslanci, senátoři ministři, i pan prezident - tímto jednáním nás urážejí a ponižují. Nemáme tituly /dámi a pánové/ ale máme svou čest a hrdost.

Chováme se jako političtí vězni – slušně. To je naše deviza.

Standa Stránský, předseda

ÚRYVKY Z NOVÍN

Nezapomínejme na své statečné!

Přibližně ve stejnou dobu, kdy se na nádvoří zámku v Poděbradech loučily stovky lidí, na které se nedostalo místo v divadle, s Milanem Paumerem, neměla jedna mladá komunistická poslankyně na starosti nic jiného než jej označit za vraha. Jakkoliv nám může přijít celý příběh bratří Mašínů kontroverzní, myslím si, že soudruzi komunisté jsou ti, kteří by měli být vzácně ztišeni. Říkají si totiž o to, abychom se vrátili do dob, které již valná část naší společnost nezažila, a vyvolávají také otázky, kdo tedy byl skutečným vrahem.

Povinností historika je nejen snést fakta k událostem, ale také přesně vyznačit i ducha doby, složitost dané situace a charakterizovat nebo alespoň popsat způsob, jak v oné době lidé žili. Je mi sedmdesát šest let. Dival jsem se ve svém rodišti, v Pardubicích, jako jedenáctiletý hoch na osvobození Rudou armádou, kterou lidé vítali. O rok později na vítězství komunistů ve volbách. Za další dva roky na onen Vítězný únor. Naše rodina patřila k těm poraženým, takže za dva roky moje matka putovala do basy, kde strávila 10 let; původně jí soudruzi odsoudili na let dvacet pět. Můj nevlastní otec měl delší pobytu stejnou, od nové lidové moci však obdržel pouhých let jedenáct. Vítězný únor začal zavíráním nepohodlných lidí do takzvaných Táborec nucených prací, kam se odsuzovali na základě správních rozhodnutí, mnohdy také na základě vyřizování osobních účtů. Onen tábor jsme měli asi 1 kilometr od našeho domova. Dříve to byla takzvaná Zemská donucovací pracovna. Nakonec se z toho stal onen pověstný ženský kriminál, kde byla i po dobu osmi let ubytována moje matka. Ve jménu příštích lepší zítřků, slibujících nekonečný šťastný život, byl vyhlášen po sovětském vzoru třídní boj buržoazii, který se měl neustále zosťňovat. Řečeno slovy zakladatele těchto šťastných zítřků Vladimíra Iljiče Lenina mělo vypadat ono zosťňování třídního boje takto: „Až ze sto milionů Rusů bude devadesát milionů komunistů, tak těch zbývajících 10 milionů postřílíme.“ Lenin si skutečné problémy s nepřáteli nedělal, nechával je běžně likvidovat.

To nakonec potkalo i carskou rodinu, která byla vyvražďena – včetně žen a dětí. Občanskou válku nakonec popisuje i nositel Nobelovy ceny, sovětský spisovatel Michail Šolochov, ve svém jedinečném románu „Tichý Don“, ve kterém jeden z hrdinů tohoto díla vyvrátí každý večer buržoazii za město, nechá je vykopat hroby a pak je postřílí. Je z toho nakonec tak vynervován, že nedokáže pomilovat ani svou dívku. Tak se choval zakladatel sovětského státu, na jehož rukou je ve jméno oné myšlenky krev milionů. Jeho pokračovatel Josef Visarionovič Stalin formu třídního boje ještě rozšířil o hledání nepřátel uvnitř strany, takže na popravišti končili i bývalí zasloužilí soudruzi, ze kterých se přes noc udělali agenti imperialismu, a bylo tak říkajíc vymalováno.

Tato praxe byla postupně zaváděna i u nás. Profesor Václav Černý

Ona měla skutečně svá speciřka, například po řadu let se nedostávaly děti na školu pro svůj špatný třídní původ. Již v roce 1949 byl fabrikován proces s generálem Heliodorem Píkou, kterého nechal režim popravit. Následovaly procesy s kněžimi, zinscenované divadlo s páterem Toufarem, kterého vyšetřovatel Mácha utloukl k smrti, protože měl sílu se nepřiznat, až po proces se skupinou Milady Horákové, kde byli, včetně této statečné poslankyně a bývalé sociální pracovnice, souzeni i lidé, kteří prošli peklem nacistických koncentráků. Ani to však nestačilo. Režim poslal na smrt i jedenáct představitelů vlastní strany za činy, kterých se nedopustili, když z nich udělal imperialistické agenty. Mezi ně byl i zařazen bývalý generální tajemník KSČ. Tento režim hrůzy ve jméno šťastných zítřků si z lidského hlediska rozhodně žádné účty nezasluhoval.

Situace na začátku padesátých let byla taková, že nikdo ráno nevěděl, jestli do večera neskončí v kriminále. Odpovědnost rozhodujících protagonistů této, pro normálně myslící lidi, zločinné doby spočívá zejména na bedrech Klementa Gottwalda a Antonína Zápotockého. Tato nebrutálnější část režimu skončila počátkem roku 1953 smrtí Stalina a Gottwalda, i když režim pokračoval nadále jako protidemokratický. Odejít z toho jeví se zločinu nebylo možno, hranice byly pečlivě stráženy: jakousi symbolikou byly ostnaté dráty v hraničním pásmu. Zkrátka, z našeho státu se stal jeden velký koncentrační tábor. Všude vládli strach a hrůza. Zastíralo se to zpěvem budovatelským písní. Na adresu dnešních komunistů je pak nutno podotknout, že před několika lety lyricky vzpomínali na Gottwalda. A o „Vítěznému únoru“ dodnes říkají, že byl proveden ústavní cestou. Ano, asi tak, jako když mne někdo donutí podepsat smlouvu s namířenou pistolí na mou hlavu.

A teď se stane, že v období této hrůzovlády se najdou mladí, odhodlaní muži, kteří se rozhodnou říci tomuto režimu své: ne! Jsou totiž vedeni odkazem svého slavného otce, který dokázal poslat formou motáku, krátce předtím, než šel 30. 6. 1942 na smrt. Na rozdíl od nás všech, kteří jsme v té době žili, měli tito mladí lidé mravní sílu a odhodlání postavit se zločinnému režimu se zbraní v ruce. Zde již nejde o komunisty. Ti pravděpodobně dodnes vzpomínají na tuto dobu s nostalgii a zřejmě jsou ochotni si ji i zopakovat. Jinak by se takto nevyjadřovali. Zde jde totiž i o část nekomunistické společnosti, která by měla v odsudcích vážit hrůzu skutečné doby. Ono se v relativně dobrých časech vždy rádo hovoří o nutnosti bránit se nepravostem. Když však tyto nepravosti přijdou, kolik je těch statečných? Nakonec o tom píše i Machiavelli. V našem případě jsme to dostali do absurdity, že bychom pomalu případ Mašínů nejraději vymazali. V podstatě tomu zabraňuje pouze jejich legendární útek.

Merad odsuzují zbabělost. Je to vždy trochu jednoduché. Když jsem pobýval někdy koncem listopadu roku 1961 na Státní bezpečnosti, tak při jednom výslechu mi vyhržoval vyšetřující referent deseti lety vězení. Zachoval jsem skutečně naprostý klid. Chvilku jsem se cítil sám před sebou jako hrdina. (Bylo mi tehdy dvacet sedm let.) Nicméně jsem si následně na cele položil otázku, zda bych zachoval takový klid, kdyby mi bylo vyhrožováno oprávkou při reálné podstatě žalovaného trestného činu. Asi bych tak klidný nebyl. Nakonec to skončilo dvěma lety nepodmíněně za podvracení republiky, které jsem díky amnestii prezidenta republiky ani neodseděl. Ono těch aktivně statečných bylo samozřejmě více. Byl jim třeba i gazda, který vzal na kolektivizátory sekeru.

Je smutné, že ona občanská válka, o které hovořil Václav Černý, má stále jakési pokračování. Zde je nutno vzít úvahu, že tento režim trval nekonečně dlouho a řadami komunistické strany prošlo přespříliš mnoho našich občanů. A lidé dnešní, moderní doby jsou ve svých soudech příliš unáhlení, nechťjší čekat, již proto, že touží po úspěšných prořtitcích. Místo toho, aby žili v duchu tradičních hodnot, které nám odkázali naši předkové. Schází nám ona skutečná pokora. S činností skupiny bratří Mašínů můžeme třeba nesouhlasit, ale nemůžeme je odsuzovat.

Znovu je nutno připomenout, že byli statečnější než drtivá většina z nás, kteří jsme žili v té době. Domnívám se, že totéž platí i o dnešních mladé a střední generaci. Tyto lidi pak prosím: „Chcete-li hovořit o činech lidí v dobách dřívějších, nejprve si zjistěte, jaká ona doba byla.“ A dnešním soudruhům komunistům bych doporučil, aby zvážili, zda se mají hlásit k této části své minulosti. Byla to totiž doba, kdy nám vládli vrazi.

Mca. Jan Šelzer

(Placená inzerce)

Skandál, který musel být UTAJEN

/ pokračování /

- 61 - +

Soudkyně: Prosím vás a když jste si četl tento bulletin ještě než jste zpracovával ten článek. Ano? Narazil jste také na nějaké osoby, které jsou v tomto bulletinu uvedeny, třeba jako... já nevím... sdružení zahraničních vojáků prvního odboje... sdružení partyzánů a podobných slo-
žek... tam jsou uvedeny jména a tito lidé, kteří byli v tomto bulletinu a potom byli členy
Konfederace politických vězňů... našel jste někoho takového? ...byl v bulletinu a dále byl
v organizaci Konfederace politických vězňů po roce osmdesátdevět.

Tihelka: Já vám dobře nerozumím... této otázce...

Soudkyně: V tom bulletinu je uvedena spousta osob...

Tihelka: Ano.

Soudkyně: Ano?... kteří jsou členy... Českého svazu protifašistických bojovníků. Ano? Když
jste si tento bulletin přečetl a spojil jste si, kdo všechno je členem Konfederace politických
vězňů po roce osmdesátdevět. Byli tam někteří totožní? Já nevím jak ještě bych to srozu-
mitelněji zformulovala... jestli jste si kromě Rudolfa Pernického, který je uveden v tomto
bulletinu...

Tihelka: ...notak já jsem tam ze svých známých, teda které já znám, jsem tam nenašel žádné
takové jméno. Našel jsem tam třeba... tady Svoboda Oldřich z Frýdku-Místku...

Soudkyně: (nesrozumitelná slova) ...kromě Pernického ještě někdo jiný, je v tomto bulletinu... a
je členem Konfederace politických vězňů po roce osmdesátdevět?

Tihelka: Ne, ne, ne... nikoho než tohoto pana Pernického Rudolfa, jak je uvedeno v bulletinu.

Soudkyně (diktuje): *Na otázku soudu, zda pan svědek našel ještě nějakou jinou osobu, která
by byla uvedena ve Funkcionáři ČSPB 6 až 7, a následně byla členem Konfederace politických
vězňů v roce osmdesátdevět, svědek uvádí, že nikoho takového už nenašel.*

Soudkyně: Já jsem se vás ještě ptala zda jste to neprošetřoval, takže vy jste se nějak o osud,
kdo to byl vlastně Pernický Rudolf, kterého tady v článku takle... píšete jaksi proloženým
písmem... o to jste se nezajímal blíže...?

Tihelka: Nikdy dříve, pokud jsem ho neznal, až jsem věděl, že jméno Rudolf Pernický... byl
předsedou Konfederace politických vězňů, tak samozřejmě to mi signalizovalo a právě proto
jsem se nad tím zastavil, když jsem se s tím jménem seznámil v tom bulletinu, a proto jsem na
to reagoval tak jak jsem reagoval.

Soudkyně (diktuje): *Tak já jsem se o osobu žalobce blíže nezajímal, až jsem na jeho jméno
narazil ve shora uvedeném bulletinu a proto jsem na jeho jméno reagoval tak, jak jsem
reagoval.*

Tihelka: ...přitom bych prosil, aby tam bylo dodáno, že jsem nevěděl zda se jedná konkrétně o
Rudolfa Pernického předsedu Konfederace politických vězňů

Soudkyně (diktuje): *Nevěděl jsem zda se jedná konkrétně o Rudolfa Pernického, předsedu
KPV.*

Obhájce žalobce: Pane svědku, prosím vás, vy jste uvedl, že jste při psaní toho článku, který
je předmětem dnešního jednání, vycházel z toho Funkcionáře, z obsahu toho čísla 6 – 7. Ty
údaje, které jsou tam obsažené jste tedy neověřoval nijakým způsobem...

Tihelka: Nebylo třeba... to je veřejná tiskovina, která byla vydána...

Obhájce žalobce: ...já se netáži zda to bylo třeba nebo nebylo třeba. Neověřoval. Děkuji.

Soudkyně (diktuje): *Já jsme si údaje uvedené ve Funkcionáři 6 – 7 nikterak blíže neověřoval.*

Obhájce žalobce: Když už tedy považujete za nutné dodat, že to je veřejná tiskovina, byl to
výtisk komunistický a vy jste neměl důvod mu nedůvěřovat, tomu obsahu textu...?

Tihelka: Pane obhájce, já vám na to odpovím takhle. Já už jsem se vyjádřil, že jsem nevěděl
zda jde konkrétně o generála Rudolfa Pernického.

Soudkyně: Pan doktor se vás zeptal, že se jednalo o tisk komunistický, a jestli u vás to nevy-
volalo nějaké pochybnosti, že byste si to ověřil nebo ne? I když to byl bulletin vydaný pod
záštitou komunistické strany...

Tihelka: Já jsem si to neověřoval, to je fakt, a neuvažoval jsem o tom zda je to pravda nebo to
není pravda. Pokud to nebyla pravda, no tak na to neměl reagovat, neměl se cítit dotčený ten,
kdo se dotčený cítí.

Pernický: Já mám... paní předsedkyně, já bych si dovolil v této věci se vyjádřit. Není sporu o
tom, že tady...

Soudkyně (zasáhla): Moment, já vám nedám slovo... nakonec se vyjádříte, až nakonec, pane
žalobce... ano? Já vám dám hned slovo až k tomu bude vhodná doba... Máte další otázky,
pane doktore...? (k obhájci)

Obhájce žalobce: Prosím vás, přesvědčili jste se o tom jak bylo řečeno, že údaje uváděné o funkcionářích, komunistickými či nekomunistickými novinami... byly nepravdivé? Víte, myslím, když třeba vyhraněné...

Tihelka: Pokud jsem se politikou zabýval a sledoval jsem politiku komunistické strany teda v tom smyslu, v kterém já myslím, tak jsem vždycky věděl, že to co tam napíší o nějakém politikovi nebo funkcionáři, nebo členu Lidových milicí, že vždycky to byla pravda.

Soudkyně (diktuje): *Když jsem se dostal do kontaktu s tiskovinou komunistické strany a viděl jsem to, co napíší o nějakém politikovi nebo...*

Tihelka: ...funkcionáři anebo Lidové milici...

Soudkyně (pokračuje v diktování): *...nebo funkcionáři Lidových milicí, tak jsem vždy věděl, že je to pravda.*

Obhájce žalobce: Prosím vás, dle sdělení Funkcionáře, že pan Pernický je členem...zaprvé výboru sdružení vojáků zahraničního odboje, že je funkcionářem a tedy sekretářem, nevím zda placeným či neplaceným, v rehabilitační komisi, byl...

Tihelka: ...ano, bral jsem to za takové jak to tam je uvedeno.

Soudkyně (diktuje): *Sdělení uvedená v bulletinu 6 až 7 jsem považoval za pravdivé.*

Soudkyně: Tak, pane svědku, účtujete nějaké svědečné?

Tihelka: Ano!

Soudkyně: Tak mi předložte účtenky. **(a diktuje):** *Svědék účtuje svědečné – svědek účtuje jízdné k procesnímu soudu a zpět 90 korun. Dále bude svědek písemně poučen o tom, kdy může účtovat stravné.*

Soudkyně: Takže vy jste vyjel v kolik hodin včera, pane...

Tihelka: Z domu jsem vyšel bylo 21,30 hodin pěšky na nádraží, autobusy nejedou. Domů se vrátím, když to dobře půjde ve 22 hodin.

Soudkyně (diktuje): *Z domu odešel dne 27.3. ve 21,30 a zpět se vrátí dnešního dne ve 22 hodin. Svědkovi bude dáno písemné poučení kolik může účtovat stravného a svědečné mu bude přiznáno písemně. Ano?*

Konec.

Ing.Oldřich Tihelka
Nad Lipinou 2502
738 01 Frýdek-Místek

Ve Frýdku-Místku 29.7.1996

Konfederace politických vězňů
JUDr.Stanislav Drobný
Škrétova 6
120 00 P r a h a 2

Věc : Odpověď na dopis č.j. 579/96 z 25.7.1996

Pane předsedo !

Co si mám myslet o Vašem zbrklém a neověřeném přístupu k výroku, který jste uveřejnil ve Zpravodaji KPV č. 2/96? Já to vidím jako cílenou pomluvu a pošpinění. A jak mám chápat Vaši komedii při korespondenci se mnou? Na jedné straně mne pomlouváte a hned nato mě v dopise oslovíte "*Milý Oldřichu!*"...? To mě máte za hlupáka anebo Vašeho podrízeného, vůči němuž si můžete dovolit cokoli...? Jestli je mi něco odporné, pak je to právě charakter lidí, jemuž je Vaše jednání příznačné.

Prosíte mě, abych Vám napsal, jak je to správné. Proč až nyní? Proč jste se mě nezeptal předtím, než jste pomluvu o mě zveřejnil? Celá moje svědecká výpověď u soudu byla nahrána a je z ní pořízen doslovný přepis, navíc mám protokol z hlavního soudního líčení. Mám tedy možnost srovnat jak ve skutečnosti "*už i soudy rozhodují spravedlivě*", zejména pokud jde o soudkyni Vostrejšovou. Jste právník, navíc předsedou organizace, jejíž členové kdysi často právě za nepravdivé pomluvy krutě trpěli... Je to vůbec možné, aby takto předseda KPV vystupoval? Ujišťuji Vás (a k tomu mě přiměl právě Váš dopis), že celou věc předávám rutinizovaným novinářům, aby veřejnost věděla, jak představitel KPV vystupuje. Nesleduji tím obhajobu mé osoby, mám zájem na tom, aby konečně vyšla najevo celá pravda o SPB a jejich funkcionářích, a také o tom, s jakým zájmem vše sleduje KPV. Mimochodem, pane doktore práv, uvědomil jste si, že rozsudek z 28.března t.r., o němž se ve Zpravodaji rozepisujete, dosud nenabyl právní moci? A že i přesto "informujete" muklovskou veřejnost v rozporu s jeho obsahem? To je podle Vás nezbytný racionální požadavek poctivé argumentace... - jak to zdůrazňujete?

V dopise z 27.6.t.r., který jsem poslal redakci časopisu ZPRAVODAJ KPV, jsem m.j. uvedl, že "*pokud jde o výroky v článku týkající se mé osoby, neuvádí Stanislav Drobný pravdu*". Generála Pernického (ani jiného Pernického) jsem nikdy a nikde, ani v časopise Svědomí, neoznačil za zrádce a kolaboranta s komunistickým režimem. Tak nějak generála Pernického označila právě redakce časopisu ZPRAVODAJ KPV (čís.7/95, str.8) s panem Strakou, dost možná právě s Vaším souhlasem, ne-li na Váš popud...? Doporučuji znovu (už potřetí) všem, abyste se s celým případem důkladně seznámili. Generála Pernického jsem kolaborantem neoznačil! Jenže, je generál Pernický opravdu tak svatosvatě čistý, jakým ho právě Vy všichni tam, děláte...?

V textu článku "Které to jsou, ty další organizace...?" uvádím, že "Odsuzuji však všechny ty, kteří zastávali jakékoli funkce v ústředním orgánu ČSPB,..." A pokud jde o osobu Rudolfa Pernického, u jehož jména jsem v článku uvedl "pracovník ÚRP a člen Ústřední rady sdružení ČSPB", převzal jsem toto označení z bulletinu Funkcionář č.6-7, z DOKUMENTU ZE ZASEDÁNÍ ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU ČSPB, část v. ad c) ÚSTŘEDNÍ RADY SDRUŽENÍ, Sdružení zahraničních vojáků I. a II. odboje: Členové: (na straně 9 je) v pořadí 13. Pernický Rudolf ZV - západ, východ. Dále pak v téže části ad d), strana 16, STÁLÉ KOMISE ÚV ČSPB 7.Rehabilitační komise ČSPB: jako poslední - Sekretář komise: Pernický Rudolf, pracovník ÚRP. Takže ke jménu Pernický Rudolf jsem nepřidal nic, co by nebylo v bulletinu uvedeno, co by snad bylo tajné, urážlivé anebo jakkoli zakázáno. Dnes (po soudním líčení) je dokázáno, že generál Pernický byl placeným zaměstnancem SPB (vedoucím skladu) a funkcionářem ústředního orgánu ČSPB. Nic jsem si tedy nevymyslel a nic lživé jsem nezveřejnil. A nebyl jsem první, kdo tuto skutečnost zveřejnil.

A pokud jde o zaměstnání generála Pernického, že byl placeným pracovníkem ÚRP, odkazují na knihu Zory Dvořákové "Z letopisů třetího odboje", strana 118 kde stojí, že generál Pernický "Až v roce 1968 se stal vedoucím skladu a nakonec zaměstnancem Svazu protifašistických bojovníků", zatímco generál Pernický tvrdí, že byl jako skladník v drogerii v Praze...? Byl vedoucím skladu, v době, kdy takové pracovní zařazení bylo pro mukla nedosažitelné, navíc u politické organizace, která žila, existovala a propagovala výhradně komunistickou ideologii. Už to samo něco říká...? Kniha byla vydána v roce 1992 a byla zpracována, jak je v odvolávce uvedeno, podle dokumentů z Ústředního archívu Konfederace politických vězňů, jakož i scénáře rozhlasového pořadu Osudy, vyprávění generála ing.Rudolfa Pernického, vysíláno 21.5.1991 a 28.5.1991, Audiostudio, Ústřední archív KPV Praha (viz Městská knihovna ve Frýdku-Místku, evid.č. 20653/1). Takže - jak to tedy bylo s tím Pernickým, jehož jméno je v bulletinu Svazu protifašistických bojovníků - FUNKCIONÁŘ č.6-7, uvedeno, jak výše popisují...?

Jako člen Konfederace politických vězňů mám (a měl jsem i v době uveřejnění článku) právo srovnávat, zda činnost ČSPB a jejich funkcionářů je v souladu s podmínkami uvedenými ve stanovách KPV, když od počátku existence KPV byla v nich - § 9, ad 3) - podmínka: "Členem KPV nemůže být občan, který byl funkcionářem organizací aktivně spolupracujících s okupační mocností nebo organizací podporujících neshášenlivost nebo nenávisť". Proč však tato podmínka ve stanovách KPV od roku 1996 již není? Proč není, když od založení KPV byla ve všech stanovách? Nevyvolává to určitou souvislost s obsahem mého článku, jímž jsem upozornil na funkcionářskou činnost Rudolfa Pernického? Budu velice spokojen, když mi (i muklovské veřejnosti) tuto souvislost náležitě vysvětlíte.

Vy, pane doktore práva, velice rád překrucujete. Dost možná, že máte sklerózu, ale není vyloučeno, že je to záměr. V článku "Už i soudy rozhodují někdy spravedlivě" uvádíte, že jsem na dotazy soudu: Věříte tomu, co je psáno v komunistickém tisku - odpověděl: Pokud se týká zpráv o lidech, tak ano. Avšak v dopise č.j. 579/96, z 25.7.1996 uvádíte, že na otázku soudkyně: Věříte tomu, co je napsáno v komunistickém tisku? - jsem odpověděl: Věřím, pokud se týká osobních údajů. Ani jedno, ani druhé není pravdou. Soudkyně mi tuto otázku totiž vůbec nepoložila. Měl byste si udělat pořádek ve

svých "Pomluvách". Otázku položil obhájce žalobce a ta zněla: *Prosím vás, přesvědčili jste se o tom, jak bylo řečeno, že údaje uváděné o funkcionářích, komunistickými či nekomunistickými novinami, byly pravdivé? Na to jsem odpověděl: ...vždycky jsem věděl, že to co napsali o nějakém politikovi nebo funkcionáři, nebo členu Lidových milicí, že vždycky to byla pravda.*

A tak po tom všem si říkám, jaké že jsme asi měli štěstí, my, političtí vězni, že nás nesoudil právník s Vaším pohledem na pravdu? Sám Bůh ví, že bychom dopadli asi hůř, než s těmi bolševickými...?

Pane doktore, předpokládám, že se u Vás najde ještě tolik odvahy a cti, a celý tento dopis uveřejníte ve ZPRAVODAJI KPV. Jako člen KPV mám právo se k Vaší pomluvě, kterou jste o mé osobě uveřejnil ve Zpravodaji č.2/96, vyjádřit a obhájit se. Já učiním vše, aby text tohoto dopisu byl uveřejněn i v jiném tisku.

Přeji Vám hodně zdraví

Oldřich T i h e l k a

Příloha:

Text článku "Které to jsou, ty další organizace...?"
otištěn v časopise SVĚDOMÍ č.11/1994

KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ

120 00 Praha 2 Škrétova 6
Telefon 24 23 05 93, 24 23 05 36
Fax 24 23 06 08

Vážený pan
Ing. Old. T i h e l k a
Na Lipinou 2502
738 01 Trýdek-Místek.

V Praze, dne 25.7.1996
č.j. 579/96

Milý Oldřichu,

odmítáš moje vyličení situace u soudu a tvrdíš, že není pravdivé.

Prosím Tě, napiš mi tedy, jak je to správné.

Soudkyně : " Věříte tomu, co je napsáno v komunistickém tisku ?" ?

Tihelka : " Věřím, pokud se týkají osobních údajů."

Dále Tě upozorňuji, že Konfederace se stavěla za dosavadní vládu, s kterou měla předběžně rozjednaný určitá právní ujednání. Nyní se obávám, že bude velmi obtížné hájit zájmy politických vězňů.

Myslím, že každý z nás cítí, že v soc. demokracii je řada podivných postav a uplyne ještě trochu vody, než ji bude možné považovat za standartní stranu západního typu. RADA velkou většinou potvrdila, že tento pocit má také.

Buď zdrav

KONFEDERACE POLITICKÝCH VĚZŇŮ
ŠKRÉTOVA 6
120 00 PRAHA 2

JUDr. Stanislav Drábek
předseda K P V.

Ing. Oldřich Tihelka
Nad Lipinou 2502
738 01 Frýdek-Místek

Ve Frýdku-Místku 27. června 1996

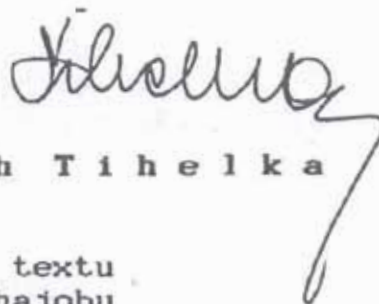
Redakci časopisu

ZPRAVODAJ KPV

Hybešova 71
602 00 B R N O

Ve ZPRAVODAJI KPV č. 2/96 na str. 6 v relaci »REPORTÁŽE« jste uveřejnili článek Stanislava Drobného "Už i soudy rozhodují někdy spravedlivě". Autor se v něm snaží "informovat" muklovskou veřejnost o průběhu a výsledku soudního líčení u Městského soudu v Praze dne 28. března t.r.

Je mou povinností (a mám na to právo) upozornit na skutečnost, že pokud jde o výroky v článku týkající se mé osoby, neuvádí Stanislav Drobný pravdu. Činí tak zřejmě záměrně, neboť jeho "informace" jsou zcela v rozporu s obsahem protokolu z hlavního soudního líčení. Je nasnadě posoudit, proč tak činí. Stanislav Drobný se zřejmě ještě nezbavil následků minulosti: píše, že tenkrát v padesátých letech jsme lhali... Škoda že mu to zůstalo. Znáám také jednoho mukla, který v padesátých letech "hrál" v kriminále několik roků blázna. A ono mu to (ke škodě jiným) zůstalo dodnes. Jenže, proč tím mají trpět nevinní...?

Oldřich Tihelka

P.S.

Žádám redakci o zveřejnění výše uvedeného textu ve ZPRAVODAJI KPV. Považuji to jako obhajobu nepravdivého obvinění.

Předsednictvo informuje

1/ Příští schůze je 1 listopadu - normálně.

2/ Svátek všech svatých a zesnulých. Vzpomeňme na naše drahé i tichou modlitbou.

3/ SBPV přeje všem lidem dobré vůle, našim členům a rodinám Veselé vánoce hodně klidu a zdraví. Pod stromeček krásný darek.

4/ Hezký a příjemný vstup do nového roku. 2011 bez útrap bolestí. Všechny neduhy vyžeňme z chalupy. To Vám všem přeje SBPV a jeho posádka

Nový design časopisu a internetové stránky zajišťuje společnost
4 Motion Design s.r.o.

www.politicti-vezni.cz

VĚRNI ZŮSTALI

měsíční časopis Sdružení bývalých politických vězňů
Věnováno památce obětí komunismu !

Svoboda slova je zaručena Ústavou ČR i Listinou
lidských práv a svobod!

NÁZORY AUTORŮ ČLÁNKŮ NEMUSÍ BÝT TOTOŽNÉ S NÁZORY REDAKCE

Měsíčník „Věrní zůstali“

Vydává: Sdružení bývalých politických vězňů ČR,
Na Bělidle 34, 150 00, Praha 5 – Smíchov
tel/fax/záznam +420 222 323 816, email: info@politicti-vezni.cz
redakčně zpracovává předsednictvo.

Tiskne: tiskárna HUGO, Pražská 16, Praha 10

Expeduje: DUPRESS, Podolská 110, 140 00

Registrace MK-ČR reg.č. KM-7192